

Αργυρώ Βώβου

το μαύρο κουτί

2021

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Αργυρώ Βώβου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1995. Είναι απόφοιτη του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών Αθήνας. Από το 2015 γράφει θεατρικά έργα. Ορισμένα από αυτά είναι διαθέσιμα για ελεύθερη ανάγνωση στο διαδίκτυο μέσα από το χώρο του [playGRound](#).

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6981120445
Email: argirovovou@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020 – Μάιος 2021) με εισηγητές τους Μάνο Κουνουγάκη, Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Το Μαύρο Κουτί* της Αργυρώς Βώβου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](#)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Πρόσωπα

ΣΙΜΟΝ (Υπεύθυνη ασφαλείας αεροδρομίου)

Ένας υπάλληλος στο αεροδρόμιο

ΚΑΣΙΑ

ΤΕΑ

ΧΟΛΓΚΕΡ

ΤΑΝΤ

ΤΑΝΙΑ (αεροσυνοδός)

ΝΤΕΗΒ (ο πατέρας της Τέα)

Μαυροφορεμένος (που πουλάει κασετόφωνα)

Δημοσιογράφος

ΑΛΑΝ (κάτοικος του Χόμερφιλντ)

ΓΙΑΝ (ο πατέρας της Κάσια)

Περίληψη

Δεκέμβριος 1987. Ένας άντρας ετοιμάζεται να μπει σε ένα επιβατικό αεροπλάνο έχοντας στις αποσκευές του μια βόμβα. Στο αεροδρόμιο οι αποσκευές του μπερδεύονται με τις αποσκευές μιας άλλης γυναίκας. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα η βόμβα να μπει σε άλλο αεροπλάνο από αυτό που επρόκειτο να μπει αρχικά. Το λάθος αεροπλάνο ανατινάσσεται πάνω από ένα χωριό. Όλοι οι επιβάτες καθώς και αρκετοί κάτοικοι του χωριού, σκοτώνονται. Στη δική του πτήση, ο βομβιστής τυχαίνει να κάθεται δίπλα σε έναν φλύαρο άντρα που του αρέσει να μιλά για τις γυναίκες και το ανθρώπινο δέρμα. Πρόκειται για έναν κατά συρροή δολοφόνο που θα φτάσει στον προορισμό του ασφαλής και έτοιμος να ξεινήσει τη δολοφονική δράση του. Την ημέρα που συμπληρώνονται δέκα χρόνια από την ανατίναξη του «λάθος αεροπλάνου» θα βασανίσει και θα δολοφονήσει μια φοιτήτρια αφαιρώντας της το δέρμα.

1

Δεκέμβριος 1987. Σε ένα αεροδρόμιο στο Βερολίνο. Η υπεύθυνη ασφαλείας μαζί με έναν υπάλληλο ψάχνουν ανάμεσα σε βαλίτσες.

ΣΙΜΟΝ: (ψάχνοντας) Που είναι, που είναι;

Υπάλληλος: Δε μπορεί. Κάπου εδώ θα είναι.

ΣΙΜΟΝ: Το ξέρω, αλλά που;

Υπάλληλος: Θα το βρω.

ΣΙΜΟΝ: Πιο γρήγορα. Αργούμε.

Υπάλληλος: Μην αγχώνεσαι Σιμόν. Θα το βρω...που θα μου πάει; Θα το βρω...

ΣΙΜΟΝ: Είναι σίγουρα εδώ μέσα;

Υπάλληλος: Ναι. Σίγουρα, ναι.

ΣΙΜΟΝ: Ναι, καλά.

Υπάλληλος: Ναι σου λέω. Εδώ είναι. Εδώ μέσα.

ΣΙΜΟΝ: Δε νομίζω.

Υπάλληλος: Μα που αλλού θα μπορούσε να είναι;

ΣΙΜΟΝ: Γαμώτο. (κλωτσάει βαλίτσες) Τι χαμός είναι αυτός που γίνεται σήμερα; Που πάνε όλοι αυτοί;

Υπάλληλος: Χριστούγεννα έρχονται, φεύγουν οι άνθρωποι.

ΣΙΜΟΝ: Στο διάολο να πάνε.

Υπάλληλος: Να το. Να το! Το βρήκα. Κοίτα...

ΣΙΜΟΝ: (γελάει) Ένα σακίδιο; Ένα απλό γαμημένο μαύρο σακίδιο είναι όλο κ' όλο;

Υπάλληλος: Ναι. Δικό του είναι. Έχει και το όνομα του πάνω. Βλέπεις;

ΣΙΜΟΝ: Έχεις δίκιο. Αυτό είναι.

Υπάλληλος: Τόση ώρα μπροστά στα μάτια μας ήταν.

ΣΙΜΟΝ: Ναι αλλά δεν το βλέπαμε.

Υπάλληλος: Έτσι συμβαίνει συνήθως. Αυτό που ψάχνουμε να βρούμε είναι πάντα μπροστά μας.

ΣΙΜΟΝ: Λοιπόν. Άκου προσεχτικά τι θέλω να κάνεις. Θα πάρεις το σάκο αυτού του βλάκα και αντί για την πτήση του θα πας να τον χώσεις στις αποσκευές της πτήσης με τον πιο μακρινό προορισμό.

Υπάλληλος: Πτήση 103; Με ανταπόκριση Λονδίνο και Νέα Υόρκη;

ΣΙΜΟΝ: Τέλεια. Όσες περισσότερες αλλαγές, τόσο το καλύτερο.

Υπάλληλος: Ναι, έτσι λογικά δε θα το βρει.

ΣΙΜΟΝ: Ποτέ.

Υπάλληλος: Όσο και να ψάξει.

ΣΙΜΟΝ: Άντε πήγαινε.

(ο υπάλληλος πάει να φύγει)

ΣΙΜΟΝ: Α, περίμενε. Έχω μια ιδέα. Θέλω...

Υπάλληλος: Τι;

ΣΙΜΟΝ: Θέλω να ψάξεις τις αποσκευές της πτήσης 103. Να μου βρεις ένα μαύρο σακίδιο και ένα παιχνίδι. Και να τα φέρεις εδώ.

Υπάλληλος: Ένα παιχνίδι;

ΣΙΜΟΝ: Ναι, ένα παιχνίδι.

Υπάλληλος: Και πώς να είναι δηλαδή αυτό το παιχνίδι;

ΣΙΜΟΝ: Τι πώς να είναι; Όπως να 'ναι, δε με νοιάζει. Έλεος. Ένα παιχνίδι σου ζητάω να βρεις. Ένα γαμημένο παιχνίδι.

Υπάλληλος: Και άμα δε βρω;

ΣΙΜΟΝ: Τότε πήγαινε βρες ένα δώρο. Ένα πακέτο. Ένα κουτί. Δε μπορεί. Χριστούγεννα έρχονται. Όλο και κάτι θα υπάρχει εκεί μέσα. Βρες μου λοιπόν, κάτι που αρμόζει να βρισκείται μέσα στο σάκο του Άι – Βασίλη μας. Και φερ' το εδώ. Κατάλαβες τώρα;

Υπάλληλος: (γελώντας) Α...εντάξει. Κατάλαβα, κατάλαβα.

(ο υπάλληλος φεύγει γελώντας)

ΣΙΜΟΝ: Ηλίθιε.

2

Δεκέμβριος 1987. Μέσα σε ένα αεροπλάνο. Πτήση 94 με προορισμό την Κρακοβία. Δυο άντρες καθισμένοι ο ένας δίπλα στον άλλον. Πίσω τους στέκονται δυο γυναίκες νεαρές σε ηλικία. Οι άντρες αγνοούν την παρουσία των δυο γυναικών.

ΚΑΣΙΑ: Που είμαστε;

ΤΕΑ: Στον αέρα.

ΚΑΣΙΑ: Κοίτα το ύψος του. Νομίζει ότι θα πεθάνει.

ΤΕΑ: Δεν το νομίζει απλώς. Το περιμένει.

ΚΑΣΙΑ: Ξέρει καλά τι πρόκειται να του συμβεί.

ΤΕΑ: Όλα όσα νομίζει ότι ξέρει είναι λάθος. Η βόμβα φυτευτηκε σε άλλο αεροπλάνο. Με άλλο προορισμό. Και με άλλους ανθρώπους.

ΚΑΣΙΑ: Φτάνουμε;

ΤΕΑ: Σε λίγο. Σε αυτό το σημείο της ιστορίας τίποτε πια δε θα μπορούσε να αλλάξει αυτά που επρόκειτο να συμβούν.

ΚΑΣΙΑ: Βλέπεις τον διπλανό του; Πρόσεξε τον. Πρόσεξε τον καλά. Είναι ο δολοφόνος μου.

(Η ΤΕΑ και η ΚΑΣΙΑ φεύγουν)

ΧΟΛΓΚΕΡ: Μη φοβάσαι...

TANT: Ορίστε;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Μη φοβάσαι. Όπου να ναι φτάνουμε. Λίγο έμεινε ακόμη.

TANT: Και εσένα ποιος σου είπε ότι φοβάμαι;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ανασαίνεις βαριά, ιδρώνεις, κοιτάς το ρολόι σου, κουνάς το πόδι σου νευρικά...Φοβάσαι.

TANT: Και τι σε νοιάζει εσένα;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Συγγνώμη. Παρατηρώ τα πάντα. Είναι η δουλειά μου.

TANT: Και τι δουλειά είναι αυτή;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Είμαι ψυχίατρος. Με ειδίκευση στη διαστημική ψυχιατρική.

TANT: Διαστημική τι;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Διαστημική ψυχιατρική.

TANT: Τι σκατά είναι αυτό;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Είναι η επιστήμη που αφορά τις ψυχιατρικές διαταραχές που συμβαίνουν σε ανθρώπους όταν βρίσκονται στο διάστημα.

TANT: (γελάει) Στο διάστημα;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ναι.

TANT: Και δηλαδή τι πρόβλημα μπορεί να έχει κάποιος που βρίσκεται στο διάστημα;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Είναι όλα πιο ήσυχα εκεί από ότι είναι εδώ. Και αυτό από μόνο του, είναι ένα πρόβλημα.

TANT: Πρόβλημα; Δεν το καταλαβαίνω αυτό. Εγώ πάντως θα έδινα τα πάντα για να έχω λίγη ησυχία.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Έτσι ε;

TANT: Ναι. Αυτός ο πλανήτης είναι μόνο φασαρία.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Τι θα γινόταν όμως με τη μοναξιά; Τι θα γινόταν με το σκοτάδι;

TANT: Τι θα γινόταν;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Θα τα άντεχες;

TANT: Ειδικά σε αυτά τα δυο, έχω εκπαιδευτεί εγώ.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Και εγώ. Δεν είναι τυχαίο αυτό που λένε για το σκοτάδι άλλωστε.

TANT: Τι λένε δηλαδή;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ξέρεις τώρα. Ότι γενικά όλα τα ωραία στη ζωή συμβαίνουν μόνο στο σκοτάδι.

TANT: Α ναι; Στο φως νόμιζα εγώ...

ΧΟΛΓΚΕΡ: Στο φως απλώς τα βλέπεις. Στο σκοτάδι όμως είναι που πραγματικά τα αισθάνεσαι. Τα γεύεσαι, τα απολαμβάνεις.

TANT: Ποίος το λέει αυτό;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Εγώ. (γελάει)

TANT: Μάλιστα. Και πώς και είσαι εδώ; Αντί να είσαι μέσα σε κάποιον πύραυλο;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Για αρχή δουλεύω ως απλός ψυχίατρος.

TANT: Α, ψυχίατρος.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ναι. Όταν το βιογραφικό μου θα έχει πια γεμίσει τότε θα καταφέρω να μπω και στον πύραυλο.

TANT: Άρα για να μπεις στον πύραυλο πρέπει να είσαι γέρος;

ΧΟΛΓΚΕΡ: (γελάει) Κάπως έτσι. Εσύ;

TANT: Τι εγώ;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Με τι ασχολείσαι;

TANT: Εγώ είμαι Άι – Βασίλης.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Άι- Βασίλης;

TANT: Ναι. Εδώ και δυο εβδομάδες. Κάνω τον Άι – Βασίλη στις πλατείες.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Και πώς αποφασίζει δηλαδή κάποιος να γίνει Άι – Βασίλης;

TANT: (γελάει) Το αποφασίζει όταν τον διώχνουν από την παλιά του δουλειά επειδή πήγαινε κάθε μέρα μεθυσμένος.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Και η παλιά δουλειά τι ήταν;

TANT: Πολλά ρωτάς...

(περνά από δίπλα τους η Κάσια μεταμφιεσμένη ως αεροσυνοδός Τάνια)

TANT: Τάνια...

TANIA: Χαίρομαι που σε βλέπω Τάντ.

TANT: Φέρε μας κάτι. Τι θες εσύ φίλε...φίλε...;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Χόλγκερ.

TANT: Τι θες να πεις Χόλγκερ ;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Θα έπινα έναν ζεστό καφέ. Σκέτο.

TANT: Έναν ζεστό καφέ για τον Χόλγκερ και για εμένα θα φέρεις...

TANIA: Ξέρω, το συνηθισμένο.

TANT: (γελάει) Το συνηθισμένο ναι. Μπράβο Τάνια.

(Η Τάνια φεύγει)

TANT: Χόλγκερ ε; Τι όνομα είναι αυτό;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Σημαίνει δόρυ.

TANT: Δόρυ;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ναι.

TANT: (γελάει) Εγώ είμαι ο Τάντ. Και το δικό μου όνομα δε σημαίνει τίποτα.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Καλύτερα έτσι.

TANT: (γελάει) Εγώ λοιπόν Χόλγκερ ήμουν πιλότος.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Πιλότος;

TANT: Ναι, ναι.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Δυνατό.

TANT: Μέχρι να με απολύσουν, την πτήση που είμαστε τώρα την πιλοτάριζα εγώ. Κάθε Τετάρτη. Μέχρι που μια μέρα ήμουν τόσο μεθυσμένος που τρέκλιζα και τρέμανε τα χέρια μου. Ένας θεός ξέρει πώς κατάφερα να το προσγειώσω και δεν το 'ριξα σε κάνα βουνό. Ε...μετά κάποιος με κάρφωσε στην υπεύθυνη ασφαλείας του αεροδρομίου που τυχάνει να είναι και η πρώην γυναίκα μου. Και αυτή με απέλυσε.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Θες να πεις ότι σε απέλυσε η πρώτη γυναίκα σου που ήταν και προϊστάμενη σου;

TANT: Ναι.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Άουτς.

TANT: (γελάει)

ΧΟΛΓΚΕΡ: Άρα αν δεν σε είχαν πάρει χαμπάρι εκείνη τη μέρα θα πιλοτάριζες εσύ σήμερα αυτό το αεροπλάνο;

TANT: Σίγουρα.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Μεθυσμένος;

TANT: (γελάει) Σίγουρα.

(Η Τάνια επιστρέφει με τα ποτά.)

TANIA: Ορίστε Τάντ. Το συνηθισμένο για εσένα και ο ζεστός καφές για τον κύριο.

(Ο ζεστός καφές χύνεται πάνω στο πόδι του Χόλγκερ)

ΧΟΛΓΚΕΡ: (φωνάζει)

TANIA: Ω, χίλια συγνώμη κύριε... δεν το 'θελα...

ΧΟΛΓΚΕΡ: Το πόδι μου... το πόδι μου καίει... καίει...

TANIA: Συγνώμη, συγνώμη...

ΧΟΛΓΚΕΡ: Συγνώμη; Τι συγνώμη; Καίει! Το βλέπεις; Καίει.

TANIA: Συγνώμη... λυπάμαι πάρα πολύ.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Άσε τις συγνώμες. Και πες μου. Τι θα κάνεις για αυτό;

TANIA: Ορίστε;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Τι ορίστε; Το πόδι μου καίει. Έχει πιάσει φωτιά. Θα κάνεις κάτι για αυτό;

TANIA: Τι να κάνω;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Δεν ξέρω. Κάτι αποτελεσματικό; Κάτι που θα με ανακουφίσει;

TANIA: Μα τι να κάνω εγώ τώρα κύριε...

ΧΟΛΓΚΕΡ: Δεν ξέρω. Εσύ τι νομίζεις ότι πρέπει να κάνεις; Ε;

TANIA: Δεν καταλαβαίνω.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Καλά. Άντε πήγαινε. Πήγαινε, δεν πειράζει. Συμβαίνουν αυτά. Μη φοβάσαι. Καλά είμαι. Θα ζήσω.

TANIA: Και πάλι συγνώμη. Θα σας φέρω αμέσως άλλο καφέ.

(Η Τάνια φεύγει)

ΧΟΛΓΚΕΡ: Μαλακισμένη.

TANT: Μην τη βρίζεις. Είναι καλό κορίτσι.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Τι πράγμα; Ναι καλά. Καμία σχέση. Άστο φίλε. Άστο.

TANT: Τι;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Δεν υπάρχει αυτό που λες. Δεν υπάρχουν καλά κορίτσια.

TANT: Γιατί;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Εσύ νομίζεις δηλαδή ότι έριξε κατά λάθος τον καφέ πάνω στο πόδι μου;

TANT: Ξέρω 'γω; Ναι;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ναι;

TANT: Ε, ναι.

ΧΟΛΓΚΕΡ: *(γελάει)* Δεν έχεις ιδέα από γυναίκες.

TANT: Καλά. Ότι πεις. Για να το λες εσύ που είσαι και επιστήμονας κάτι παραπάνω θα ξέρεις.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ακριβώς. Μη σε ξεγελά το πορσελάνινο λευκό της δερματάκι. Είναι σιάρτη. Και πάω στοίχημα ότι αυτή ήταν που σε κάρφωσε στην προϊστάμενη και πρώην γυναίκα σου.

TANT: Λες;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Είμαι σίγουρος. Μιλάω εις πείρας. Ξέρω καλά κορίτσια σαν την Τόνια.

TANT: Τάνια, Τάνια τη λένε.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Όπως και να τη λένε. Μπορώ να καταλάβω πολλά από τον τρόπο που μυρίζει το δέρμα μιας γυναίκας. Και αυτής μύριζε σαν μωρού. Για αυτό σε ξεγελά. Αλλά δεν πρέπει.

TANT: Είσαι και δερματολόγος;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Όχι. Αλλά ας πούμε ότι το γυναικείο δέρμα...με αφορά. Πολύ.

TANT: Α, μάλιστα.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ναι.

TANT: Στην Κροακία...τι πας να κάνεις; Έχεις οικογένεια;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Δεν έχω κανέναν εκεί.

TANT: Α, πού τους έχεις;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Δεν έχω κανέναν, γενικά.

TANT: Α.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Στην Κροακία θα κάνω μια νέα αρχή.

TANT: Α, μάλιστα. Μια νέα αρχή.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ναι, ναι.

TANT: Άρα κάτι τέλειωσε;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Κατά κάποιο τρόπο ναι. Κάτι τέλειωσε.

TANT: Γυναίκα;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ναι. Αλλά όχι όπως νομίζεις.

TANT: Τι έγινε δηλαδή;

ΧΟΛΓΚΕΡ: (γελάει) Τώρα εσύ είσαι αυτός που ρωτάει πολλά.

TANT: Εγώ όμως απάντησα στις δικές σου ερωτήσεις.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ναι... και;

TANT: Σειρά σου τώρα...

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ναι, ναι. Καλά, καλά.

TANT: Δεν παίζεις δίκαια φίλε.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ωραία λοιπόν. Ας πούμε απλά ότι συνέβη κάτι... εξευτελιστικό για εμένα στη Γερμανία.

TANT: Πόσο εξευτελιστικό;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Εξευτελιστικό.

TANT: Πιο εξευτελιστικό από το να πιλοτάρεις αεροπλάνα μεθυσμένος;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ίσως.

TANT: Αποκλείεται, δεν το πιστεύω.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Και όμως.

TANT: Τι έγινε δηλαδή;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Δεν είμαι σίγουρος ότι πρέπει να το πω.

TANT: Δε θα το πω σε κανέναν. (γελάει) Να είσαι σίγουρος. Αλλά και να το πω, έχει σημασία; Θες να κάνεις μια νέα αρχή. Έτσι δεν είπες;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Καλά λες. Δεν έχει καμία σημασία.

TANT: Έτσι είναι.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Να τι έγινε. Μια κοπέλα σαν την Τάνια σου, με δέρμα απαλό και λείο... που μύριζε όμορφα...

TANT: Α, μάλλον έχεις κάποιο φετίχ εσύ.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ναι. Αυτή λοιπόν... μου έκλεψε το θέμα του διδακτορικού.

TANT: Ε αυτό ήταν; Σιγά.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Όχι. Έγινε και κάτι ακόμα. Κάτι χειρότερο.

TANT: Δηλαδή;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Συκοφαντήθηκα.

TANT: Από ποιον;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Από αυτήν. Με κατηγορήσε ότι της επιτέθηκα για να τη σκοτώσω.

TANT: Της επιτέθηκες;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Σε καμία απολύτως περίπτωση.

TANT: Σίγουρα;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ήθελα απλά να τη φοβίσω.

TANT: Α...

ΧΟΛΓΚΕΡ: Και να την κάνω να πονέσει.

TANT: Να πονέσει;

ΧΟΛΓΚΕΡ: (γελάει) Την έκανα να πονέσει.

TANT: Με τι τρόπο;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Δεν είχα σκοπό να τη σκοτώσω. Όλα αυτά είναι συκοφαντίες.

TANT: Με τι τρόπο την έκανες να πονέσει;

ΧΟΛΓΚΕΡ: (γελάει) Με αδίχησαν Τάντ. Για αυτό και εγώ τα μάζεψα και έφυγα από τη Γερμανία. Αλλά για σουβενίρ πήρα μαζί μου έντεκα δάχτυλα, τρία μάτια και ένα χέρι.

TANT: Σίγουρα.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Αλήθεια. Τα έχω μέσα στη βαλίτσα μου.

TANT: Και τι μου το λες; Για να με σοκάρεις;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Όχι. Εμένα απλά μου αρέσει να είμαι ειλικρινής.

TANT: (γελάει)

ΧΟΛΓΚΕΡ: Γιατί γελάς;

TANT: Όστε θέλεις να κάνεις μια νέα αρχή ε; Στην Κρακοβία...

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ακριβώς.

TANT: (γελάει) Λυπάμαι αλλά δεν πρόκειται να συμβεί αυτό.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Δεν με ξέρεις. Δεν έχεις ιδέα τι είμαι ικανός να κάνω.

TANT: Δεν έχει σημασία. Δεν πρόκειται να κάνεις τίποτα.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Γιατί; Ποίος θα με σταματήσει; Εσύ;

TANT: Ε λοιπόν ναι. Εγώ θα σε σταματήσω.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Με τι τρόπο;

TANT: Σε λίγη ώρα όλοι αυτοί που βλέπεις γύρω σου θα πεθάνουν. Από το μυξιάρικο στην τελευταία σειρά που δεν έχει σταματήσει να φωνάζει και να τραγουδάει μέχρι την Τάνια, εμένα, εσένα και όλους τους επιβάτες της πτήσης 94. Γιατί στις δικές μου αποσκευές εγώ δεν έχω χέρια και δάχτυλα...έχω μια βόμβα. Έναν εκρηκτικό μηχανισμό που σε λίγη ώρα θα μας τινάξει όλους στον αέρα. Πώς σου φαίνεται αυτό;

ΧΟΛΓΚΕΡ: (γελάει) Δεν το πιστεύω. Λυπάμαι.

TANT: Και όμως. Είναι αλήθεια.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Όχι, όχι.

TANT: Εγώ δε λέω ψέματα. Όπως λες εσύ. Σοβαρολογώ.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Όχι. Εγώ σου λέω την αλήθεια. Εσύ απλά προσπαθείς να με τρομάξεις.

TANT: Όχι. Εγώ σου λέω την αλήθεια και εσύ προσπαθείς να με τρομάξεις.

ΧΟΛΓΚΕΡ: (γελάει) Καλά, καλά.

TANT: Δεν είναι αστείο.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Είναι αστείο.

TANT: Δε φοβάσαι;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Να φοβάμαι τι;

TANT: Να ξέρεις ότι θα πεθάνεις;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Όχι. Τι να φοβηθώ; Αφού όλοι θα πεθάνουμε κάποτε.

TANT: Ναι μόνο που το δικό σου και το δικό μου «κάποτε» είναι σε περίπου μισή ώρα από τώρα. Δε σε φοβίζει καθόλου αυτό;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Όχι.

TANT: Γιατί;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Πρώτον γιατί μου λες ψέματα. Και δεύτερον, ακόμα και την αλήθεια να έλεγες εγώ δε φοβάμαι να πεθάνω. Είμαι μόνο περιεργός για το μέλλον που θα χάσω. Αυτό είναι όλο.

TANT: Μακάρι να έλεγα ψέματα. Έχεις μισή ώρα ζωής. Για αυτό... ξέχνα την ψυχιατρική, ξέχνα τους πυραύλους, ξέχνα τις γυναίκες και ξέχνα τα δέρματα. Τελείωσες.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Μη φοβάσαι. Λίγο έμεινε. Όταν θα φτάσουμε, θα ανοίξουμε τις βαλίτσες μας. Να δούμε τότε ποιος από τους δυο μας λέει την αλήθεια.

TANT: Δεν πρόκειται να φτάσουμε.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Καλά, καλά.

(Ο Τάντ και ο Χόλγκερ γελούν μαζί)

3

Άχρονο. Η Τέα με την Κάσια μόνες στη σκηνή.

ΤΕΑ: Το δέντρο είναι ένα πολυετές ξυλώδες φυτό αποτελούμενο από τρία βασικά μέρη. Τις ρίζες του, που βρίσκονται θαμμένες κάτω απ' τη γη. Τον κορμό του, που βρίσκεται στην επιφάνεια της γης. Και τα κλαδιά. Το πιο σημαντικό κομμάτι του δέντρου είναι τα κλαδιά. Τα κλαδιά τεντώνονται σαν να θέλουν να απογειωθούν. Να αγγίζουν τον ουρανό. Να απεγκλωβιστούν από τον κορμό και τις ρίζες που τα κρατούν αιχμάλωτα και που δεν τ' αφήνουν να φύγουν.

(Παύση)

ΤΕΑ: Υπάρχουν κομμάτια μου που βρίσκονται θαμμένα κάτω από τη γη.

ΚΑΣΙΑ: Υπάρχουν κομμάτια μου που βρίσκονται πάνω στην επιφάνεια της γης. Απτά. Μέσα σε ένα εργαστήριο. Φυλαγμένα σε ένα κουτί που όλο το ανοίγουν και σιαλίζουν ο,τι απέμεινε από εμένα για να καταλάβουν τι έζησα λίγο πριν πεθάνω.

(Σκοτάδι)

4

Δεκέμβριος 1987. Πρωί. Ο Τάντ πριν μπει στο αεροπλάνο του. Δε μοιάζει να αντιλαμβάνεται την παρουσία της Τέα.

ΤΕΑ: (δείχνοντας τον Τάντ) Αυτός είναι. Εκείνο το πρωί πριν μπει στο αεροπλάνο του βρισκόταν στο Βερολίνο την πόλη της Γερμανίας. Είχε μόλις ολοκληρώσει τη βάρδια του ως «Άγιος Βασίλης» έξω από το δημαρχείο της πόλης. Στο δρόμο του, συνάντησε έναν μαυροφορεμένο μυστηριώδη άντρα που παρίστανε ότι βρισκόταν εκεί για να πουλήσει στον κόσμο κασετόφωνα.

(Ένας άντρας ντυμένος στα μαύρα κρατά στα χέρια του ένα κασετόφωνο.)

Μαυροφορεμένος: Κασε-τόφωνα! Κασε-τό-φωναα! Κασετόφωνα φτηνάαα!

TANT: Έχω μια ερώτηση κύριε...

Μαυροφορεμένος: Για εσένα Άγιε Βασίλη είμαι όλος αυτιά.

TANT: Από τι είναι άραγε φτιαγμένα τα αστέρια;

(Παύση)

ΤΕΑ: (απευθυνόμενη στο κοινό) Ο μαυροφορεμένος άντρας χαμογέλασε στον Τάντ σαν οι δυο τους να ήταν φίλοι που έχουν σιαρώσει μια μεγάλη έκπληξη. Του έδωσε το κασετόφωνο δίχως να απαντήσει. Εκείνος το έβαλε μέσα στο σακίδιο του και έφυγε. Φωνάζοντας ευχές.

*(Ο Τάντ παίρνει το κασετόφωνο το βάζει στο σακίδιο του και αποχωρεί από τη σκηνή.
Ο Μαυροφορεμένος εξαφανίζεται.)*

ΤΕΑ: Ο Τάντ και ο μαυροφορεμένος άντρας είδαν για πρώτη και τελευταία φορά ο ένας τον άλλον. Μοιράζονταν ωστόσο ένα μυστικό. Αυτό που δε γνωρίζετε ακόμα, αλλά μέχρι να ολοκληρωθεί αυτή η πρόταση θα το ξέρετε, είναι ότι μέσα στο κασετόφωνο που ο μαυροφορεμένος άντρας έδωσε στον Τάντ υπήρχε ένας εκρηκτικός μηχανισμός. Μια βόμβα που λίγες ώρες αργότερα θα ανατίναζε ένα αεροπλάνο. Το δικό μου αεροπλάνο.

5

Δεκέμβριος 1987. Η Τέα και η Κάσια σε ένα σαλόνι γεμάτο βιβλία. Ο Ντέηβ ένας άντρας κοντά στα εβδομήντα είναι καθισμένος σε μια καρέκλα. Αγνοεί την παρουσία των δυο κοριτσιών.

ΤΕΑ: (απευθυνόμενη στο κοινό) Μάθετε, ότι όταν κάποιος πεθαίνει κληρονομεί το δικαίωμα στο άχρονο. Και το άχρονο δεν είναι τίποτε άλλο πέρα από μια αιώνια παρέλαση από ιστορίες φαντασμάτων. Από την παρέλαση αυτή εγώ γραπώθηκα. Όχι για να καταλάβω τι θα μπορούσα να είχα κάνει διαφορετικά ώστε να αποτρέψω το θάνατο μου. Αλλά για να ξαναγιώσω ζωντανή.

(πιάνει ένα βιβλίο)

ΤΕΑ: Η ζωή στα 23 μοιάζει με αυτό εδώ το ογκώδες βιβλίο. Είναι γεμάτη χαρακτήρες και ιστορίες που ακόμη δε διαβάστηκαν. Χαρακτήρες και ιστορίες που, αδημονούν να διαβαστούν. Λες και πρόκειται για κάποιου είδους γιορτή της ύπαρξης που πλησιάζει. Μα η γιορτή αυτή δεν έρχεται για όλους. Και τότε οι χαρακτήρες που ακόμα δε διαβάστηκαν περιμένουν αυτό που ποτέ δεν έρχεται και που η αναμονή του τους δίνει ένα σκοπό στη ζωή. Τον μόνο σκοπό στη ζωή.

(Παύση)

ΤΕΑ: Τον Δεκέμβρη του 1987 ήμουν 23 ετών. Ήμουν ηθοποιός. Το πρωί εκείνης της «συγκεκριμένης» μέρας βρισκόμουν στο Βερολίνο εκεί όπου τα τελευταία 12 χρόνια ζούσε η μητέρα μου με τη νέα της οικογένεια. Είχα ξυπνήσει αρκετά νωρίς. Πρώτον, για να προετοιμάσω τον εαυτό μου για μια επερχόμενη μεγάλη οντισιόν. Δεύτερον για να ετοιμάσω τις βαλίτσες μου. Και τρίτον, για να τηλεφωνήσω στον πατέρα μου που βρισκόταν στην άλλη άκρη του κόσμου και να του υπενθυμίσω να πάρει τα φάρμακα του. Ο πατέρας μου, ο Ντέηβ ήταν συγγραφέας. Μέχρι που το μυαλό του αρρώστησε και άρχισε να ξεχνά. Πρώτα μικρά πράγματα ύστερα όμως μεγάλα. Εκείνη τη μέρα βρισκόταν μόνος του στη Νέα Υόρκη μέσα στο διαμέρισμα που με μεγάλωσε. Μόνος του.

(Ο Ντέηβ κρατά το ακουστικό ενός τηλεφώνου καθισμένος σε μια καρέκλα. Η Τέα πιάνει και εκείνη ένα άλλο ακουστικό και ξεκινά να μιλά στον πατέρα της.)

ΤΕΑ: Μπαμπά ακούς;

ΝΤΕΗΒ: Ναι.

ΤΕΑ: Είσαι έτοιμος;

ΝΤΕΗΒ: Ναι. Περιμένω.

ΤΕΑ: Ωραία. Λοιπόν, αφήνω το ακουστικό τώρα και δε θα μπορώ να σε ακούω. Θα με ακούς μόνο εσύ. Εντάξει;

ΝΤΕΗΒ: Ναι, ναι. Το είπαμε. Εντάξει Τέα.

ΤΕΑ: Ωραία, αρχίζω.

(Η Τέα απομακρύνεται από το ακουστικό, μπαίνει σε έναν ρόλο και ξεκινά το πέραςμα μιας πρόβας έχοντας μπροστά της ανοιχτό ένα βιβλίο.)

ΤΕΑ:

«Είχα το νου μου να ακούσω.

Μα δεν υπήρχε ήχος.

Κοιτάζετε αυτή τη γυναίκα!

Χορεύει.

Και εγώ πέφτω.

Αν κατορθώσω να φτάσω στο έδαφος

Θα πέσω πάνω της.

Αν κατορθώσω.

Το τελευταίο πράγμα που είδα

Ήταν τα χέρια της.

Η γυναίκα που χόρευε

Νόμιζε ότι τα γυμνά της χέρια ήταν αρκετά για να με σώσουν.

Και για να με σώσει έκανε τον χορό της αγκαλιά.

Όμως εγώ την καταπλάκωσα.

Και έκανα την αγκαλιά της θάνατο αμοιβαίο.

Και για τις δυο μας.»

ΝΤΕΗΒ: Μπράβο! Μπράβο Τέα!

ΤΕΑ: Μπαμπά με ακούς; Πώς σου φάνηκε;

ΝΤΕΗΒ: Ήσουν υπέροχη Τέα. Ξεπέρασες τον εαυτό σου αυτή τη φορά. Θα τους πέσουν τα σαγόνια στο πάτωμα!

ΤΕΑ: Αλήθεια; Ακουγόμουν καλά δηλαδή;

ΝΤΕΗΒ: Ναι.

ΤΕΑ: Σίγουρα; Δεν το λες για να το πεις επειδή είσαι ο μπαμπάς μου έτσι; Και επειδή αυτό το ποίημα...

ΝΤΕΗΒ: Όχι, όχι, όχι Τέα. Ήσουν συγκλονιστική, καλύτερη από κάθε άλλη φορά. Το εννοώ.

ΤΕΑ: Σε ευχαριστώ.

ΝΤΕΗΒ: Αλήθεια, από πού είναι αυτό το κείμενο Τέα;

ΤΕΑ: Σου άρεσε ε;

ΝΤΕΗΒ: Πολύ. Ανατρίχιασα ολόκληρος...

ΤΕΑ: Δικό σου είναι.

(Παύση)

ΝΤΕΗΒ: Α ναι;

ΤΕΑ: Ναι.

ΝΤΕΗΒ: Ναι, φυσικά. Φυσικά. Το θυμόμουν Τέα. Κάνω πλάκα.

ΤΕΑ: Είναι «Η φωνή από το παρελθόν». Πήρες και βραβείο για αυτό. Θυμάσαι;

ΝΤΕΗΒ: Ναι βέβαια, η Φωνή, το βραβείο, από το παρελθόν. Βέβαια. Το θυμάμαι.

ΤΕΑ: Η οντισιόν είναι σε λίγες ώρες. Έχω πολύ καλό προαίσθημα για σήμερα.

ΝΤΕΗΒ: Είμαι περήφανος για εσένα Τέα. Σε αγαπώ. Σε καμαρώνω.

ΤΕΑ: Από μακριά. (γελάει)

ΝΤΕΗΒ: Από μακριά.

ΚΑΣΙΑ: (απευθυνόμενη στην Τέα) Ήθελε να σε ρωτήσει. Να μάθει αν θα πήγαινες να περάσεις τα Χριστούγεννα μαζί του. Στη Νέα Υόρκη.

ΤΕΑ: Μα δε με ρώτησε τίποτα.

ΚΑΣΙΑ: Και ξέρεις καλά γιατί.

ΤΕΑ: Γιατί;

ΚΑΣΙΑ: Γιατί ήταν σίγουρος ότι τον θεωρούσες προβληματικό.

ΤΕΑ: Όχι.

ΚΑΣΙΑ: Ότι είναι ένας τοξικός άρρωστος γέρος.

ΤΕΑ: Όχι.

ΚΑΣΙΑ: Ότι θα έπρεπε να μείνεις μακριά του αν ήθελες να ζήσεις τη ζωή που φανταζόσουν για εσένα.

ΤΕΑ: Όχι.

ΚΑΣΙΑ: Έτσι είναι.

ΤΕΑ: Όχι. Όλα όσα νόμιζε ήταν λάθος.

(Η Τέα επιστρέφει στην τηλεφωνική κλήση που είχε με τον πατέρα της.)

ΤΕΑ: Μπαμπά;

ΝΤΕΗΒ: Ναι Τέα.

ΤΕΑ: Είσαι καλά;

ΝΤΕΗΒ: Καλά...

ΤΕΑ: Σίγουρα;

ΝΤΕΗΒ: Ναι, απλά δεν κοιμήθηκα πολύ καλά.

ΤΕΑ: Γιατί;

ΝΤΕΗΒ: Είδα ένα όνειρο, ένα περίεργο όνειρο.

ΤΕΑ: Τι όνειρο;

ΝΤΕΗΒ: Δε θυμάμαι. Πάντως δεν ήταν καλό. Βλέπω εφιάλτες τελευταία.

ΤΕΑ: Φταίνε τα φάρμακα μπαμπά.

ΝΤΕΗΒ: Ναι, τα φάρμακα.

ΤΕΑ: Πάντως και εγώ είχα ένα περίεργο όνειρο.

ΝΤΕΗΒ: Τι όνειρο;

ΤΕΑ: Θα σου πω από κοντά.

ΝΤΕΗΒ: Από κοντά;

ΤΕΑ: Από κοντά. Στο σπίτι μας.

ΝΤΕΗΒ: Αλήθεια; Μα πώς;

ΤΕΑ: Η πτήση μου φεύγει σήμερα σε λίγες ώρες. Είναι η πτήση 103.

ΝΤΕΗΒ: 103 ...

ΤΕΑ: Το έγγραψες;

ΝΤΕΗΒ: Ναι, πτήση 103!

ΤΕΑ: Με το που φτάσω θα σου τηλεφωνήσω από το αεροδρόμιο.

ΝΤΕΗΒ: Ναι...

ΤΕΑ: Μην έρθεις για εμένα.

ΝΤΕΗΒ: Καλά...

ΤΕΑ: Θα πάρω ταξί. Εντάξει;

ΝΤΕΗΒ: Εντάξει. Εγώ όμως μπορώ. Δηλαδή, εκτός αν εσύ δε θες... Πάντως εγώ...

ΤΕΑ: Τι;

ΝΤΕΗΒ: Περιμένω. Εγώ σε περιμένω Τέα.

(Η Τέα απευθύνεται στην Κάσια και στο κοινό.)

ΤΕΑ: Η τηλεφωνική κλήση ολοκληρώθηκε. Χωρίς να γνωρίζει κανένας από τους δυο ότι αυτή ήταν η τελευταία φορά που ακούσαμε ο ένας τον άλλο. Ο πατέρας μου κάθισε στο σαλόνι του κάνοντας το μόνο πράγμα που θα μπορούσε να κάνει. Με περίμενε. Καθισμένος σε μια καρέκλα και περικυκλωμένος από τα λείψανα ενός μυαλού που δεν υπήρχε πια. Τα βιβλία του.

6

Άχρονο. Η Κάσια μόνη στη σκηνή.

ΚΑΣΙΑ: Τον Δεκέμβριο του 1987 ήμουν μόλις 13 ετών. Στο σπίτι μου. Στην Κρακοβία. Τη στιγμή που η υπεύθυνη ασφαλείας του αεροδρομίου φύτεψε το σακίδιο του Τάντ στην πτήση 103 το ρολόι στο σαλόνι του σπιτιού μου έδειχνε 3:37. Το σπίτι ήταν άδειο από γονείς. Στα 13 μου χρόνια ήξερα ότι ο Άγιος Βασίλης δεν υπάρχει. Υπήρχε όμως σίγουρα ένα δώρο. Μέσα στο σπίτι μας. Για εμένα. Βρήκα το δώρο μου κρυμμένο μέσα στη βιβλιοθήκη μας. Προσπάθησα να το ανοίξω. Κρυφά. Νωρίτερα από τη μέρα που πρέπει. Τι με εμπόδισε να τιθασεύσω την περιέργεια μου; Ήταν άραγε η μοναξιά μου; Ή μήπως ήταν η μυωπική αυτοπεποίθηση της ηλικίας; Ο σκύλος του γείτονα γάβγιζε. Έξω από το σπίτι άκουσα το αμάξι μας. Ο μπαμπάς και η μαμά ήταν εδώ. Έπρεπε να γίνουν όλα όπως ήταν πριν. Έσπευσα να τυλίξω ξανά το δώρο. Άγαρμπα και βιαστικά. Ένας χαρτοκόπτης έπεσε στο πόδι μου και μου έσπισε το δέρμα. Αιμορραγούσα. Γέμισε αίμα το χαλί. Θα κληρονομούσα ένα σημάδι στο δέρμα μου μετά από αυτό. Όμως τότε δεν το ήξερα ακόμη.

(Παύση)

*(Ακούγεται ο ήχος ενός κουταλιού που κάποιος χτυπά μέσα σε ένα φλιτζάνι την ώρα που ανακατεύει. Ο Χόλγκερ είναι πίσω της κρατά ένα φλιτζάνι και την πλησιάζει αργά.
Η Κάσια παγώνει.)*

ΚΑΣΙΑ: Δέκα χρόνια μετά. Την ίδια ώρα ακριβώς κάποιος θα με δολοφονούσε. Όμως τότε δεν το ήξερα ακόμη.

(Είναι πίσω της. Κολλημένος στην πλάτη της.)

ΧΟΛΓΚΕΡ: Μη φοβάσαι. Το έχω ξανακάνει.

ΚΑΣΙΑ: Ήταν άραγε η μοναξιά μου;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Άριστη ποιότητα. Εκλεπτυσμένη υφή. Και εξαιρετική αντοχή...

ΚΑΣΙΑ: Η περιέργεια μου;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Δεν θέλω να το χαλάσω.

ΚΑΣΙΑ: Τι έκανα λάθος;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Λείο. Προορισμένο να απορροφήσει και την ύστατη ικμάδα ζωής. Για να μην το χαλάσω Κάσια. Για να κρατήσει. Θα χρειαστεί να σου αφαιρέσω το δέρμα ενώ είσαι ακόμα ζωντανή.

(Ο Χόλγκερ είναι κολλημένος στην πλάτη της Κάσια.)

ΚΑΣΙΑ: Γιατί; Γιατί;

(Σκοτάδι)

ΚΑΣΙΑ: Τον Δεκέμβριο του 1987 ήμουν μόλις 13 ετών. Τη στιγμή που η υπεύθυνη ασφαλείας του αεροδρομίου φύτεψε το σακίδιο του Τάντ στην πτήση 103, το ρολόι του σπιτιού μου έδειχνε 3:37. Η ζωή του δολοφόνου μου σώθηκε. Και το ρολόι που μετρούσε αντίστροφα προς τη στιγμή του θανάτου μου είχε μόλις ξεκινήσει. Όμως τότε δεν το ήξερα ακόμη.

7

Δεκέμβριος 1987. Νέα Υόρκη. Ο Ντέιβ κάθεται στο σαλόνι του περιτριγυρισμένος από βιβλία. Απέναντι του υπάρχει μια οθόνη. Μέσα στην οθόνη η Τέα εμφανίζεται μεταμφιεσμένη και μιλά ως δημοσιογράφος.

Δημοσιογράφος: Το Χόμερφιλντ είναι ένα μικρό πυκνοκατοικημένο χωριό κρυμμένο πίσω από ένα μεγάλο βουνό. Αποτελείται από δυο δρόμους και μια πλατεία. Στολίδι του χωριού είναι η λίμνη Φλάσλαητ. Στα νερά της καθρεφτίζεται ολόκληρο το χωριό. Απόψε όμως, το μόνο που αντανακλάται στα νερά της λίμνης είναι η φωτιά. Ο Άλαν είναι κάτοικος του Χόμερφιλντ και θα μας περιγράψει τι είδε και πώς κατάφερε να σώσει τον εαυτό του από βέβαιο θάνατο τη στιγμή που ένα επιβατικό αεροπλάνο ανατινάχτηκε πάνω από το χωριό. Άλαν, είμαστε στον αέρα τώρα. Μας ακούς;

ΑΛΑΝ: Σας ακούω.

Δημοσιογράφος: Που βρισκόσουν τη στιγμή που τα θραύσματα και τα συντρίμμια του αεροπλάνου έπεφταν από τον ουρανό;

ΑΛΑΝ: Στο δρόμο. Γύριζα στο σπίτι...

Δημοσιογράφος: Πώς κατάφερες να σώσεις τον εαυτό σου;

ΑΛΑΝ: Ένα κορίτσι, ήταν ένα κορίτσι...

Δημοσιογράφος: Ποιο κορίτσι;

ΑΛΑΝ: Την είδα. Απέναντι από το σπίτι μου. Πάνω στο μεγάλο δέντρο. Την είδα εκεί. Γύριζα σπίτι. Όλο...όλο το απόγευμα βοηθούσα την αδερφή μου. Να γράψει το γράμμα.

Δημοσιογράφος: Γράμμα;

ΑΛΑΝ: Στον Άι – Βασίλη. Ήθελε ένα καινούργιο ποδήλατο. Έτσι έγραφε. Της είπα ότι φεύγω για να πάω το γράμμα της στο ταχυδρομείο. Ήθελε να έρθει μαζί μου. Δεν την άφησα. Έμεινε στο σπίτι. Αγόρασα το ποδήλατο της και το έκρυψα στο γκαράζ ενός φίλου. Επέστρεφα σπίτι. Ακουστήκε ένας δυνατός θόρυβος από τον ουρανό. Νόμιζα ότι ήταν κεραυνός. Ότι ήταν βροχή. Άρχισα να τρέχω προς το σπίτι για να μη βραχώ. Κοίταξα τον ουρανό. Δεν είδα κανένα σύννεφο. Μόνο αστέρια. Ο ουρανός ήταν γεμάτος αστέρια. Τότε την είδα.

Δημοσιογράφος: Ποια;

ΑΛΑΝ: Την κοπέλα. Ήταν μπλεγμένη στα κλαδιά του μεγάλου δέντρου. Στον κήπο απέναντι από το σπίτι μας.

Δημοσιογράφος: Ζωντανή ή νεκρή;

ΑΛΑΝ: Ζωντανή. Κουνούσε ακόμα τα χέρια της. Σιαρφάλωσα στο δέντρο όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Όμως όταν έφτασα δίπλα της κατάλαβα ότι δε μπορώ να τη βοηθήσω. Ήταν μπλεγμένη. Μπλεγμένη στα κλαδιά.

Δημοσιογράφος: Μπλεγμένη;

ΑΛΑΝ: Ναι. Τα κλαδιά του δέντρου είχαν τρυπήσει το σώμα της. Το είχαν διαπεράσει. Είχε τυλιχτεί γύρω από αυτά. Ήταν παγιδευμένη. Όμως ήταν ακόμα ζωντανή. Με κοίταζε και κάτι ψέλλισε.

Δημοσιογράφος: Μήπως θυμάσαι τι σου είπε;

ΑΛΑΝ: Ναι, θυμάμαι. Όμως...δεν έβγαζε κανένα νόημα.

Δημοσιογράφος: Έμαθες το όνομα της;

ΑΛΑΝ: Όχι. Δεν πρόλαβα. Έλεγε όμως για μια γυναίκα. Μια γυναίκα που χόρευε. Έτσι είπε. «Νόμιζε ότι τα γυμνά της χέρια ήταν αρκετά για να με σώσουν». Αυτό μου είπε. Και ύστερα ξεψύχησε στα χέρια μου. Ο ουρανός έβρεχε φωτιά και συντρίμμια. Είδα μια μπάλα φωτιάς να πέφτει πάνω στο σπίτι μου. Το σπίτι μου... το σπίτι μου δεν υπάρχει πια.

ΝΤΕΗΒ: Τέα...;

(Ο Ντέηβ ψάχνει μανιωδώς στα βιβλία του ώσπου ξεχωρίζει ένα από αυτά.)

Δημοσιογράφος: Σε ευχαριστούμε Άλαν για τη γενναία περιγραφή σου.

ΝΤΕΗΒ: *(διαβάζει από το βιβλίο)* «Η φωνή από το παρελθόν»

Δημοσιογράφος: Οι πρώτες ανεπίσημες πηγές τις οποίες σας μεταφέρω με κάθε επιφύλαξη...

ΝΤΕΗΒ: *(διαβάζει)* «Η γυναίκα που χόρευε, νόμιζε ότι τα γυμνά της χέρια ήταν αρκετά για να με σώσουν.»

Δημοσιογράφος: Κάνουν λόγο για την πτήση 103 από το Βερολίνο...

ΝΤΕΗΒ: *(διαβάζει)* «Και για να με σώσει, έκανε τον χορό της αγκαλιά.»

Δημοσιογράφος: Πτήση 103 με ανταπόκριση Λονδίνο, Νέα Υόρκη και τελικό προορισμό το Ντένβερ.

ΝΤΕΗΒ: *(διαβάζει)* «Όμως εγώ την καταπλάκωσα.» Εγώ...

Δημοσιογράφος: Η πτήση 103 από το Βερολίνο φαίνεται να έχασε την επικοινωνία με τον πύργο ελέγχου...

ΝΤΕΗΒ: *(διαβάζει)* «Και έκανα την αγκαλιά της θάνατο αμοιβαίο. Και για τους δυο μας.» Εγώ...

Δημοσιογράφος: Όλα δείχνουν ότι η πτήση 103 εξερράγη πάνω από το χωριό Χόμερφιλντ. Δυστυχώς δεν υπάρχουν πληροφορίες για επιζώντες ενώ φαίνεται ότι θραύσματα και συντρίμμια του αεροπλάνου έχουν τραυματίσει θανάσιμα αρκετούς από τους κατοίκους του χωριού.

ΝΤΕΗΒ:

(καταρρέει, καταστρέφει και σκορπίζει τα βιβλία του)

Τέα...

Τέα...

Τέα...

(Γιάση)

ΝΤΕΗΒ: *(ψιθυρίζει)* Η γυναίκα που χόρευε, νόμιζε ότι τα γυμνά της χέρια ήταν αρκετά για να με σώσουν. Για να με σώσει, έκανε τον χορό της αγαλιά. Όμως εγώ, εγώ... Περιμένω. Εγώ σε περιμένω Τέα.

(Σκοτάδι)

8

Δεκέμβριος 1987. Ο Χόλγκερ και ο Τάντ προσγειώθηκαν ασφαλείς και περπατούν στην Κρακοβία. Ο καθένας κρατά τις αποσκευές του. Ο Τάντ κρατά και ένα μπουκάλι βότκα.

TANT: Φτάνουμε;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Λίγο έμεινε.

TANT: Έχεις ξανάρθει σε αυτό το κομμάτι της Κρακοβίας Χόλγκερ;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Όχι.

TANT: Τότε πώς ξέρεις που πάμε;

ΧΟΛΓΚΕΡ: *(γελάει)* Κουράστηκες;

TANT: Όχι.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Αλλά;

TANT: Έχουμε χαθεί. Γιατί δεν το παραδέχεσαι;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Δεν έχουμε χαθεί. Αλλά και να χαθούμε...κάποιος θα μας βρει.

TANT: Είσαι σίγουρος;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ναι.

TANT: Εγώ αμφιβάλλω. Έχουμε να δούμε άνθρωπο πάνω από 20 λεπτά.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Καλύτερα.

TANT: Θα πρέπει να μπλόκαρε πάντως.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ποιος;

TANT: Η βόμβα. Θα πρέπει να μπλόκαρε. Δεν εξηγείται αλλιώς.

(Ακούγεται μπουμπουνητό βροχής.)

ΧΟΛΓΚΕΡ: *(γελάει)* Θα βρέξει.

TANT: Χαθήκαμε.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Μπα.

TANT: Εγώ λέω να γυρίσω πίσω...

(Παύση. Ο Χόλγκερ τον κοιτά και χαμογελάει. Του παίρνει το μπουκάλι και ξεκινά να πίνει κοιτάζοντας τον.)

ΧΟΛΓΚΕΡ: Φοβάσαι;

TANT: Όχι. Θα 'πρεπε;

ΧΟΛΓΚΕΡ: *(γελάει πίνοντας βότκα)* Μη φοβάσαι. Δεν πρόκειται να σε σκοτώσω. Ποτέ δε θα σκότωνα κάποιον σαν εσένα.

TANT: Γιατί τι έχω εγώ δηλαδή;

ΧΟΛΓΚΕΡ : Είσαι βρώμικος Τάντ.

TANT: Βρώμικος;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ναι. Βρώμικος.

TANT: Δεν καταλαβαίνω.

ΧΟΛΓΚΕΡ: *(γελάει)* Δεν περίμενα να καταλάβεις. Βλέπεις, αυτή είναι η διαφορά ανάμεσα σε εμένα και εσένα. Εσύ είσαι ικανός να σκοτώσεις όποιον να 'ναι. Και μαζικά. Δεν σε ενδιαφέρει τίποτα για τα θύματα σου. Δεν έχεις γεύση. Δεν έχεις όραμα. Δε σέβεσαι. Είσαι ανήθικος. Ένα αεροπλάνο Τάντ; Ένα μωρό που κλαίει και τραγουδάει; Ένα πλήθος; Βρωμάς Τάντ. Βρωμάς και ζέχνεις.

TANT: Ενώ εσύ είσαι καθαρός ε;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ναι. Είμαι πεντανάθαρος.

TANT: *(γελάει)* Τα ίδια είμαστε.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Όχι. Εγώ είμαι επιλεκτικός. Έχω πολύ συγκεκριμένα κριτήρια. Όταν θέλω να κάνω σε κάποιον κακό...τον παρατηρώ. Με ενδιαφέρει να τον γνωρίσω σε βάθος. Και το βασικότερο, εγώ δεν είμαι βρωμιάρης. Δε θα σιότωνα ποτέ ένα πλήθος. Δε θα σιότωνα ποτέ τον εαυτό μου. Είμαι ένας καθαρός άνθρωπος που σιότώνει μόνο καθαρούς ανθρώπους και μόνο με καθαρούς τρόπους. Ενώ εσύ... Εσύ είσαι εγκληματίας.

TANT: Και εσύ τι είσαι;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Εγώ είμαι καλλιτέχνης. Είμαι ένας εν δυνάμει επίγειος Θεός που παρατηρεί, γνωρίζει και όταν το κρίνει απαραίτητο επεμβαίνει. Επεμβαίνει καθορίζοντας το πεπρωμένο των ανθρώπων. Ακυρώνοντας το.

TANT: Ε, το ίδιο και εγώ.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Όχι, όχι. Εσύ δεν είσαι όπως εγώ. Είσαι επιφανειακός και αιιατάστατος. Είναι δυνατόν να σιότώσεις ένα πλήθος αγνώστων; Και να αυτοιτονησεις; Δεν υπάρχει καμία απόλαυση σε αυτό. Ζέχνεις.

TANT: Δεν μου ήταν όλοι άγνωστοι. Κάποιους τους ήξερα.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Σε βάθος;

TANT: Όχι ακριβώς σε βάθος. Τους ήξερα όμως αρικετά καλά.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ναι καλά. *(γελάει)* Μόνο ένα από τα υποψήφια θύματα σου μπορώ να πω ότι το γνώρισες σε βάθος.

TANT: Ποιον;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Σκέψου λίγο. Δεν είναι και δύσκολο να το βρεις.

TANT: *(γελάει)* Εσένα εννοείς;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Bingo.

TANT: *(γελάει)* Δεν ξέρω αν σε ξέρω ακόμα.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Θα με μάθεις. Λοιπόν... είσαι έτοιμος; *(του δείχνει με νόημα τις αποσκευές)*

TANT: Εσύ πρώτος.

(Ο Χολγκερ ανοίγει τη βαλίτσα του και δείχνει στον Τάντ το περιεχόμενό της.)

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ορίστε λοιπόν. Έντεκα δάχτυλα, τρία μάτια, ένα χέρι και... κάτι ακόμη.

TANT: Τι είναι αυτό; Μη μου πεις ότι είναι...

ΧΟΛΓΚΕΡ: *(γελάει)* Ναι, ναι. Αυτό που νομίζεις είναι.

TANT: Μα πώς;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ένας μάγος δεν αποκαλύπτει ποτέ τα μυστικά του.

TANT: Απίστευτο...

ΧΟΛΓΚΕΡ: Το ξέρω. Είδες λοιπόν; Σειρά σου τώρα.

TANT: Ναι... *(ο Τάντ πίνει το σάκο του για να τον ανοίξει)* Θα ήταν καλύτερα να απομακρυνθείς λίγο...

ΧΟΛΓΚΕΡ: Γιατί;

TANT: Μπορεί ανοίγοντας το να ξεμπλοκάρει. Και τότε... ΜΠΙΟΥΜ.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Α. Ωστε για αυτό ε;

TANT: Ναι. Γιατί άλλο;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Θα κάτσω εδώ. Και αν είναι να σιάσει, ας σιάσει.

TANT: Εντάξει λοιπόν...

(Ο Τάντ ανοίγει το σακίδιο του. Βρίσκει μέσα ένα τυλιγμένο δώρο. Σκίζει το χαρτί περιτυλίγματος. Βγάζει από μέσα ένα μαύρο κουτί. Το ανοίγει. Μέσα στο κουτί υπάρχει ενσωματωμένος ένας καθρέφτης.)

TANT: Τι είναι αυτό;

ΧΟΛΓΚΕΡ: *(γελάει)* Αυτό ήταν όλο λοιπόν;

TANT: Όχι...δεν είναι δικό μου αυτό. *(κοιτάζει προσεκτικά το σακίδιο)* Κάποιο λάθος πρέπει να έγινε.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ένας καθρέφτης; Για να βλέπεις την καιάσχημη φάτσα σου;

TANT: Δεν είναι δικό μου αυτό σου λέω. Πρώτη φορά το βλέπω. Αυτό είναι απλά ένα κουτί. Ένα δώρο. Εγώ στο σάκο μου είχα ένα κασετόφωνο. Παγιδευμένο. Όχι αυτό το πράγμα. Δε γίνεται... κάποιος λάθος θα πρέπει να έγινε με τις αποσκευές.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Είσαι άρρωστος Τάντ. Άρρωστος και γελοίος.

TANT: Δε λέω ψέματα. Βόμβα είχα! Βόμβα μέσα σε ένα κασετόφωνο...

ΧΟΛΓΚΕΡ: Βόμβα μέσα σε κασετόφωνο; Έχεις ιδέα πόσο γελοίο ακούγεται αυτό που λες τώρα; Είσαι τρελός... *(γελάει)*

TANT: Τρελός;

ΧΟΛΓΚΕΡ: Τρελός, τρελός.

TANT: Ε λοιπόν, για να το λες εσύ που είσαι πραγματικά για δέσιμο κάτι θα ξέρεις.

ΧΟΛΓΚΕΡ: *(γελάει και πίνει βότκα)* Με κούρασες.

(Ο Χόλγκερ τον ρίχνει στο έδαφος και τον ακινητοποιεί. Σπάει το μπουκάλι και στέκεται από πάνω του με ένα αιχμηρό κομμάτι γυαλί κοντά στο λαιμό του.)

ΧΟΛΓΚΕΡ: Και για πες δολοφόνε μου... τώρα που γνωρίζεις ποιος είμαι και έχεις δει μέσα από εμένα θα με διάλεγες; Ε ; Ναι ή όχι;

TANT: *(γελάει)*

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ναι ή όχι;

TANT: Ε λοιπόν ναι. Θα σε διάλεγα. Τώρα είναι που θα ανατινάζα το αεροπλάνο πολύ πιο εύκολα από πριν. Θα αυτοκτονούσα και θα γινόμουν κομματάκια χωρίς να μου καίγεται καρφί για το αν θα πονέσω ή όχι. Όλα τα αεροπλάνα του κόσμου θα ανατινάζα. Μέχρι να πετύχω το αεροπλάνο που μέσα του θα ήσουν εσύ.

ΧΟΛΓΚΕΡ: Ναι το. Είχες δίκιο τελικά. Δε διαφέρουμε και πολύ εμείς οι δυο.

TANT: (γελάει) Ναι διαφέρουμε; Είμαι ο καθρέφτης σου Χόλγκερ.

(Ο Χόλγκερ χαρακώνει το πρόσωπο του Τάντ ξανά και ξανά. Ο Τάντ ουρλιάζει από τους πόνους.)

ΧΟΛΓΚΕΡ: Αυτό για να με θυμάσαι. Τώρα θα είσαι και βρώμικος και σημαδεμένος.

(Ο Χόλγκερ φεύγει από πάνω του. Ο Τάντ κάνει να σηκωθεί αλλά ο Χόλγκερ τον κλωτσά ξανά και πέφτει κάτω.)

ΧΟΛΓΚΕΡ: Μη φοβάσαι. Το αίμα που τρέχει από τη μούρη σου δεν αρκεί για να πλύνει τη βρωμιά σου. Εδώ θα χωρίσουν οι δρόμοι μας. Δεν ξέρω τι πήγε στραβά με τη βόμβα σου και έγινε κουτί αλλά τελικά χαίρομαι που είμαι ζωντανός. Έχω πολλά να κάνω εδώ Τάντ. (γελάει) Έχω πολλά να κάνω. Αντίο φίλε.

(Ο Χόλγκερ παίρνει τη βαλίτσα του και φεύγει. Ο Τάντ μένει μόνος. Σέρνεται προς το μαύρο κουτί και το ανοίγει για να δει το πρόσωπο του στον καθρέφτη. Όταν ανοίγει το κουτί μέσα από αυτό βγαίνει εκτυφλωτικό φως. Ο Τάντ κλείνει το κουτί και σε κατάσταση αμόκ φεύγει τρέχοντας, αφήνοντας το εκεί.)

9

*Δεκέμβριος 1987. Κρακοβία. Το μαύρο κουτί παρατημένο εκεί που το άφησε ο Τάντ.
Ένας άντρας περπατά σέρονοντας ένα ποδήλατο δίπλα του. Το όνομα του είναι Γιάν και
είναι ο πατέρας της Κάσια.*

ΓΙΑΝ: Κάσια ; Κάσια που είσαι;

*(Εμφανίζεται η Κάσια ως η 13χρονη εκδοχή του εαυτού της και ζωντανή πάνω στο
ποδήλατο της.)*

ΚΑΣΙΑ: Έρχομαι μπαμπά.

ΓΙΑΝ: Κάνε γρήγορα. Θα βρέξει.

(Ακούγεται κεραυνός)

ΚΑΣΙΑ: *(κοιτάζει τον ουρανό)* Έρχομαι σου είπα.

*(Η ρόδα του ποδηλάτου της πέφτει στο μαύρο κουτί. Χάνει την ισορροπία της και
πέφτει στο έδαφος. Ο Γιάν την πλησιάζει.)*

ΓΙΑΝ: Είσαι καλά; Χτύπησες;

ΚΑΣΙΑ: Ναι αλλά δεν πονάω πολύ.

ΓΙΑΝ: Καθόλου δεν προσέχεις.

ΚΑΣΙΑ : Δε φταίω. Έπεσα εδώ. Να, κοίτα.

ΓΙΑΝ: Τι είναι αυτό;

ΚΑΣΙΑ: Μοιάζει με δώρο.

ΓΙΑΝ: Δώρο;

(Η Κάσια έχει ήδη στα χέρια της το κουτί και το ανοίγει.)

ΚΑΣΙΑ: Όταν το ανοίγεις, είναι καθρέφτης! Κοίτα.

ΓΙΑΝ: Ωραίο...

ΚΑΣΙΑ: Έχει και ένα κλειδί. Για πού άραγε;

ΓΙΑΝ: Για φερ' το εδώ.

(Ο Γιάν τοποθετεί το κλειδί σε μια μικρή σχισμή που υπάρχει στον πάτο του κουτιού. Το στρέφει. Ξεκινά η μελωδία του τραγουδιού "Somewhere over the rainbow". Με την έναρξη της μελωδίας ανοίγει ένα συρταράκι και μέσα από αυτό βγαίνει μια μικρή μπαλαρίνα που χορεύει.)

ΚΑΣΙΑ: Μπαλαρίνα! Τι όμορφο.

ΓΙΑΝ: *(γελάει)* Καλύτερα να το αφήσουμε εδώ. Φαίνεται ακριβό και μάλλον κάποιος το έχασε.

ΚΑΣΙΑ: Όχι, όχι, πρέπει να το πάρουμε. Είναι κρίμα να το αφήσουμε εδώ.

ΓΙΑΝ: Δε μπορούμε να το πάρουμε Κάσια. Δεν είναι δικό μας. Να, ορίστε. Έχει και μια κάρτα.

(Ο Γιάν ανοίγει το χαρτί)

ΚΑΣΙΑ: Τι γράφει;

ΓΙΑΝ: Μμμ...δεν είναι πολωνικά. Μάλλον αγγλικά είναι. Για δεξ κ' εσύ.

ΚΑΣΙΑ: Έχεις δίκιο. Αγγλικά είναι.

(Η Κάσια ξεκινά να διαβάζει την κάρτα.)

ΚΑΣΙΑ: (διαβάζει την κάρτα) «Όταν είμαι κοντά σου όπως τώρα, μοιάζει να σου λείπω. Σαν να είμαι ήδη μακριά. Και αυτό γιατί ξέρεις ότι δε θα αργήσει να έρθει η ώρα που θα φύγω. Όταν όμως είμαι μακριά σου, να ξέρεις ότι τότε βρίσκομαι πιο κοντά σου από ποτέ. Καλά Χριστούγεννα μπαμπά. Η κόρη σου Τέα. Δεκέμβριος 1987.»

(Βροχή)

ΓΙΑΝ: Έλα, πάμε. Πριν δυναμώσει η βροχή.

ΚΑΣΙΑ: Και αυτό;

ΓΙΑΝ: Άφησε το εδώ.

ΚΑΣΙΑ: Μα θα το χαλάσει η βροχή...

ΓΙΑΝ: Και τι να κάνουμε τώρα;

ΚΑΣΙΑ: Να το πάρουμε μαζί μας.

ΓΙΑΝ: Όχι Κάσια.

ΚΑΣΙΑ : Μα γιατί;

ΓΙΑΝ: Είπα όχι.

ΚΑΣΙΑ: Αν το αφήσουμε εδώ, θα καταστραφεί. Δεν είναι κρίμα;

ΓΙΑΝ: Δεν έχει σημασία. Κάποιος το έχασε και θα το ψάχνει.

ΚΑΣΙΑ: Μέχρι να το βρει θα το προσέχω εγώ. Και αν ποτέ εμφανιστεί αυτός που το ψάχνει υπόσχομαι να του το δώσω πίσω.

ΓΙΑΝ: Ό-χι.

ΚΑΣΙΑ: Εσύ αν ήσουν η *(κοιτάζει την κάρτα για να διαβάσει το όνομα)* ...Τ'έα και είχες χάσει κάτι στο δάσος... κάτι πολύτιμο... θα προτιμούσες αυτός που το βρήκε να το άφηγε εκεί που το βρήκε με κίνδυνο να καταστραφεί από τη βροχή ή μήπως να το πάρει και να το προσέχει μέχρι μια μέρα να σε βρει και να σου το δώσει πίσω;

ΓΙΑΝ: Καλά, καλά άντε παρ 'το .

(Η Κάσια και ο Γιάν φεύγουν μαζί.)

10

Άχρονο. Η ενήλικη και νεκρή Κάσια κρατά στα χέρια της το μουσικό κουτί. Απέναντι της στέκεται η Τέα.

ΚΑΣΙΑ: Για μέρες πήγαινα στο ξέφωτο. Κρατούσα το κουτί και περίμενα. Ρωτούσα ανθρώπους μήπως γνώριζαν κάποια που να έχει το όνομα σου. Thea, Theodora, Dora. Κανείς. Μέχρι που σταμάτησα να ψάχνω. Όμως, το μουσικό κουτί έμεινε φυλαγμένο στο δωμάτιο μου. Σχεδόν σα θησαυρός. Σαν κάτι ιερό. Και το όνομα σου ένα μικρό μυστήριο στην άκρη του μυαλού μου. Ένα μυστήριο που με συνόδευε σε όλη τη διάρκεια της ζωής μου. Της σύντομης, ζωής μου.

(Η Κάσια δίνει το μουσικό κουτί στην Τέα. Η Τέα ανοίγει το κουτί και το κουρδίζει. Ακούγεται ολόκληρη η μελωδία. Μέχρι που σταματά.)

ΚΑΣΙΑ: Να τι έγινε. Τον έβλεπα κάθε μέρα στη βιβλιοθήκη. Μου συστήθηκε ως Πήτερ. Έκανε πολλές ερωτήσεις. Στην αρχή μου φαινόταν ενοχλητικό. Μετά όχι. Ένιωθα για πρώτη φορά ότι κάποιος προσπαθεί να με καταλάβει. Τίποτα δεν ήταν περίεργο σε αυτό. Σωστά; Λάθος. Είχε σταματήσει για να πάρει φαγητό. Τον περίμενα μέσα στο αμάξι του. Μόνη μου. Τίποτα δε φαινόταν περίεργο. Άρχισε να βρέχει. Έξω από το αμάξι ήρθε ένας τρελός. Φώναζε και χτύπαγε με τα χέρια του το παράθυρο μου. Φοβήθηκα. Είχε κολλήσει το πρόσωπο του στο τζάμι. Τα μάτια του ήταν άγρια. Φαινόταν βρώμικος και το πρόσωπο του είχε ουλές. Τότε ήρθε ο Πήτερ. Ένωσα αμέσως ασφαλής. Ο Πήτερ έπιασε τον τρελό και άρχισε να τον χτυπά στο κεφάλι με μανία. Πάγωσα. Ήθελα να βγω από το αμάξι να του πω να σταματήσει να τον χτυπάει. Αλλά αυτός με είχε κλειδώσει μέσα. Ο Πήτερ παράτησε τον τρελό άντρα αιμόφυρτο μέσα στη μέση του δρόμου. Μπήκε στο αμάξι ήρεμος. Εντελώς ανεπηρέαστος. Με ρώτησε αν είμαι καλά. Ήταν τυπικό. Έβαλε μπροστά το αμάξι και φύγαμε. Για μερικά λεπτά δε μιλούσα καθόλου. Με ρώτησε τι έχω. Είπα ότι δεν αισθάνομαι καλά και ότι θέλω να γυρίσω σπίτι μου. Με αγνόησε. Επέμενα. Δεν απαντούσε. Άρχισα να φωνάζω. Φρέναρε

απότομα σε μια ερημιά. Μου ζήτησε να κατέβω από το αμάξι και να γυρίσω σπίτι με τα πόδια. Φοβόμουν τόσο πολύ που δεν είχα το θάρρος να τον βρίσω. Είπα ευχαριστώ και βγήκα από το αμάξι του. Δεν είχα ιδέα για το που βρισκόμουν. Καλύτερη η ερημιά παρά στο αμάξι με τον τρελό σκέφτηκα. Θα περπατούσα μέχρι να βγω σε κάποιον κεντρικό δρόμο και να βρω ταξί. Άκουσα ένα σκυλί να γαβγίζει. Μα δε μπορούσα να δω που είναι. Αυτός έκανε αναστροφή. Ερχόταν με ταχύτητα προς το μέρος μου. Δεν πρόλαβα να αντιδράσω. Με χτύπησε με το αμάξι του. Το επόμενο πράγμα που θυμάμαι ήταν να ξυπνάω από τον ήχο ενός κουταλιού μέσα σε ένα φλιτζάνι. Ήξερα καλά τι είχε συμβεί στο σώμα μου όσο ήμουν αναισθητή. Μου είπε να μη φοβάμαι και ότι το έχει ξανακάνει. Ήξερα καλά τι μου συμβαίνει. Του ζητούσα να με σκοτώσει. Δεν άντεχα τον πόνο. Είπε ότι θα αναγκαστεί να μου βγάλει το δέρμα όσο είμαι ακόμα ζωντανή. Μόνο έτσι δε θα σαπίσει, είπε. Ήξερα καλά τι θα μου συμβεί. Τον ρωτούσα γιατί. Χίλιες φορές. Γιατί. Τι σου έκανα Πήτερ; « Δε με λένε Πήτερ. Χόλγκερ με λένε.» είπε. «Χόλγκερ σημαίνει δόρυ.»

(παύση)

Το κακό δεν εξαφανίζεται ποτέ. Κρύβεται, αλλάζει όψη, περιμένει. Και όταν βρει ευκαιρία είναι έτοιμο να πληγώσει. Ξανά. Και εμείς είμαστε αίμα. Εγκλωβισμένο αίμα σε αρτηρίες με προορισμό την αμοιβαία πέψη για το θάνατο.

Πέθανα την ημέρα και την ώρα που συμπληρώθηκαν δέκα χρόνια από το θάνατο σου. Την ημέρα και την ώρα που συμπληρώθηκαν δέκα χρόνια από τη στιγμή που η ζωή του δολοφόνου μου σώθηκε και χάθηκε η δική σου. Όμως τότε, δεν το ήξερα ακόμη.

ΤΕΛΟΣ